

Lễ tưởng niệm 50 năm thảm sát Mậu Thân (1968) tại Huế

*Liên hội người Việt tỵ nạn cộng sản tại Cộng hòa Liên bang Đức
tổ chức ngày 17-3-2018 tại Weiterstadt-Darmstadt*

BÀI THAM LUẬN

Kính thưa quý ngài lãnh đạo tinh thần các tôn giáo,

Kính thưa quý Liên hội người Việt tỵ nạn cộng sản tại Cộng hòa Liên bang Đức,

Kính thưa quý Hội đoàn, Hội Ái hữu, quý Đoàn thể người Việt tỵ nạn cộng sản địa phương tại các tỉnh thành khắp Liên bang Đức, Liên hiệp châu Âu và cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản khắp các quốc gia trên thế giới,

Kính thưa quý Đảng phái quốc gia, quý cơ quan truyền thông, báo chí,

Kính thưa quý vị quan khách, quý đồng hương thân mến,

Lời đầu tiên, tôi chân thành cảm ơn Ban tổ chức Đại lễ tưởng niệm 50 năm cuộc thảm sát Mậu Thân (1968) tại Huế. Quý vị đã có nhã ý dành cho tôi một thời gian ngắn, với tư cách là một nhân chứng sống, để nói lên những gì mắt thấy tai nghe cũng như tâm tư cảm nghĩ của mình về cuộc thảm sát vô cùng tàn khốc, do bàn tay tội ác của cộng sản miền Bắc gây nên.

Xin phép liệt quý vị, tôi được tự giới thiệu, là cư sĩ Trí Lực, pháp danh Tâm Nguyên, sinh năm 1954 tại tỉnh Thừa Thiên-Huế. Cựu tù nhân lương tâm dưới chế độ cộng sản, hiện được tỵ nạn chính trị tại Thụy Điển.

Xuân Mậu Thân 1968, năm ấy tôi lên 14 tuổi, đang học lớp đệ ngũ ở trường công lập Tây Lộc. Tôi đã tận mắt chứng kiến cảnh dã man tàn ác của quân Việt cộng khi chúng tấn công cố đô Huế.

Kính thưa quý vị,

Tôi còn nhớ rõ môn một, ngày mùng 1 Tết Mậu Thân, bầu trời xứ Huế nắng dịu. Theo truyền thống xưa nay, dân chúng dành

ngày đầu năm để đi lễ chùa và nhà thờ. Tôi cũng theo mẹ đi chùa lễ Phật ở khuôn Giáo hội Tây Lộc, Tây Linh và Phú Thạnh.

Vào đêm mùng 1 rạng sáng mùng 2 Tết, bất chợt mọi người nghe nhiều tiếng súng liên thanh. Thêm nữa, tôi cũng nghe những tiếng đạn pháo kêu rít liên hồi trên bầu trời, từ hướng dãy Trường Sơn pháo kích về thành nội, tiếp theo là những tiếng nổ rền vang, long trời lở đất. Suốt đêm dài, cả nhà ba mẹ và anh em chúng tôi đều cảm thấy bất an.

Trời tờ mờ sáng, tôi hé cửa nhìn ra đường Trần Duy Toàn thì thấy từng đoàn quân Việt cộng đi bộ từng tốp năm tốp ba, vai chúng mang ba lô, tay cầm súng AK, đầu đội nón cối. Tôi đoán chắc rằng, Việt cộng miền Bắc đã xé bỏ thỏa hiệp ngưng bắn trong ba ngày Tết cổ truyền, thừa cơ xâm chiếm cố đô Huế. Toán quân Việt cộng này có lẽ đã từ các vùng An Lỗ, La Chữ, An Hòa,... đi vào cửa Chánh Tây để xâm nhập thành nội. Trận chiến ở Tây Lộc ngày càng khốc liệt. Vài hôm sau, không thể nào chịu nổi những trận pháo kích và bom đạn, dưới cảnh trời mưa lâm thâm và giá lạnh, gia đình tôi cùng mấy nhà hàng xóm phải cố vượt qua những hô bom cùng pháo đạn, hướng ra chợ Tây Lộc, băng ngang qua vườn cam cạnh sân bay để qua vùng Thạch Điền-Tây Linh lánh nạn. Phường này cách đồn Mang Cá, Cầu Kho không xa và tương đối an toàn. Thình thoảng tận mắt tôi nhìn thấy những xác quân Việt cộng đã bốc mùi chưa kịp đem chôn nằm lán lóc bên đường.

Trải qua hơn ba tuần lễ, quân lực Việt Nam Cộng Hòa đã đẩy lùi giặc cộng, chiếm lại cố đô Huế, chúng tôi trở về nhà cũ trong cảnh hoang tàn. Trông lên vùng thượng thành cửa Hữu, Chánh Tây, An Hòa, tịnh không còn một nóc nhà, nơi đây đã thành bằng địa. Cô nhi viện Tây Lộc, các trường học, bệnh xá... chỉ còn là những đồng đò nát tan hoang.

Vào lúc này, tôi mới hay tin, rằng ở các phường trong thành phố Huế và những vùng lân cận, có rất nhiều người bị Việt cộng bắt đi mất tích trong thời gian chúng chiếm giữ cố đô.

Qua tháng sau, tôi được nhân duyên xuất gia tại chùa Linh Mục. Bôn sư chúng tôi là ôn Linh Mục, tức cố Hòa thượng Thích Đôn Hậu, khi ấy đã bị Việt cộng bắt đi mất tích. Vào thời điểm xảy ra chiến sự, Việt cộng vào chùa ép buộc ôn phải mở cửa tháp Phước Duyên cho chúng treo cờ Mặt trận giải phóng miền Nam trên đỉnh tháp bảy tầng, nhưng ôn Linh Mục một mực chối từ.

Khi ấy, trong chùa có cả hàng trăm đồng bào từ các làng An Bình, Long Hồ, Trúc Lâm, An Ninh Hạ, An Ninh Thượng... nườm nượp đến chùa xin tá túc. Ôn nghĩ rằng, nếu giao chìa khóa tháp cho họ treo cờ thì có lẽ mạng sống của dân chúng ở đây sẽ vô vùng nguy hiểm, bởi lẽ máy bay B52 của Hoa Kỳ và đồng minh phát hiện cờ sao thì sẽ dội bom ngay. Toán quân Việt cộng chiếm đóng ở chùa không thể nào thuyết phục được ôn.

Thế rồi mấy hôm sau, giữa đêm hôm khuya khoắt, một toán quân Việt cộng lại vào gõ cửa liêu phòng và đòi ôn Linh Mục mở cửa cho bằng được. Chúng bảo rằng, vâng lệnh cấp trên, họ đến mời ôn xuống đình làng Xuân Hòa để họp bàn việc dân một chốc, sau đó họ sẽ đưa ôn trở lại chùa. Ôn Linh Mục năm lần bảy lượt nhất quyết chối từ. Lúc ấy, ôn đang lên cơn suyễn nặng và chứng đau dạ dày lại hoành hành. Mặc dầu ôn đã bày tỏ thái độ cự tuyệt và tranh cãi với họ hồi lâu, thế nhưng, toán quân Việt cộng này vẫn cưỡng bức ôn lên một chiếc võng đang chờ sẵn bên ngoài, rồi chúng gánh ôn đi mất tích. Từ đêm khuya ấy, ngày lại ngày qua, mọi người chẳng thấy ôn trở về chùa, hoàn toàn biệt vô âm tín, chẳng khác nào tấm cá bóng chim.

Thầy Thích Trí Lưu, mọi người thường gọi thân mật là ôn Sự, thay ôn Linh Mục quán xuyến mọi việc trong chùa. Khoảng đầu năm 1969, tôi được ôn Sự cho đi theo về trường Gia Hội tụng kinh siêu độ. Khi ấy, tận mắt tôi nhìn thấy cảnh hàng chục hàng trăm thi thể bị Việt cộng trói gô rồi chôn sống được khai quật lên từ các hầm hố ở Bãi Dầu, chùa Tăng Quang, khe Đá Mài, Phú Thứ, v.v...

Ngờ đâu! Người dân chôn thân kinh vốn dĩ hiền hòa lại phải gánh chịu một [mùa xuân trên những xác người](#), hải hùng tang tóc, do bàn tay tội ác của cộng sản miền Bắc gây nên.

Nào ngờ! [Trường Tiên gãy nhịp](#), dòng Hương giang lững lờ êm trôi bỗng dưng bị khuấy động bởi cuộc thảm sát đau thương! Mây đen trùm phủ núi Ngự Bình, trời xú Huế một bầu thê lương ảm đạm! Nhìn những tử thi bất hạnh, lòng người dân làm sao ngăn được hai dòng nước mắt tuôn trào, nghẹn ngào tức tưởi. Niềm đau thương tê tái quặn thắt trong lòng, đứt ruột nát gan!

Khoảng bảy nghìn nạn nhân trong cuộc thảm sát Mậu Thân bị Việt cộng đập đầu chôn sống đã làm gì nên tội, thế mà tội tình chi phải gánh chịu lắm nỗi oan khiên! Bọn Việt cộng khát máu táng tận lương tâm, chẳng còn một chút tình người, cạn tàu ráo máu,

đàn đoạn nhẫn tâm giết hại, không chút động lòng. Ngày ngày, có những người vợ đi kiếm xác chồng, có những đứa con đi tìm nhận xác cha. Miền sông Hương núi Ngự điêu linh, vắng nghe khúc điệu Nam Bình nào nề ai oán. Huế ơi! Huế mình quá đau thương tang tóc! **Những con đường trắng**, trắng cả cố đô. Than ôi! Trời xanh ngút ngàn có thấu! Nỗi oán hờn chất ngất, lời lẽ nào kể sao cho xiết; niềm đau thương tràn ngập, bút mực nào viết lên cho tận!

Những thi hài không có ai nhận diện được khâm liệm trang trọng vào từng chiếc quan tài nhỏ. Tất cả đều được tôn trí trang nghiêm tại trường trung học Gia Hội. Hương chong đèn rạng suốt mấy đêm ngày, tiếng chuông mõ cầu kinh chẳng lúc nào vắng bật.

[Tội ác cộng sản - Thảm sát Mậu Thân 1968](#)

Khoảng gần một tuần sau, tôi theo đoàn chư Tăng Ni tụng niệm tiễn đưa những nạn nhân bất hạnh từ Gia Hội lên nghĩa trang Ba Đồn. Đoàn xe tang khởi hành từ Gia Hội, ngang đại lộ Trần Hưng Đạo, qua cầu Trường Tiền, đường Lê Lợi, lên dốc Nam Giao, đến nghĩa trang Ba Đồn. Đông đảo dân chúng cố đô trang nghiêm đứng hai bên đường ngậm ngùi rơi nước mắt tiễn biệt, thâm oán hận bọn Việt cộng bạo tàn.

Hằng năm, cứ mỗi đầu xuân hoặc ngày rằm tháng bảy, tôi cùng các Phật tử đều lên nghĩa trang này thắp hương tưởng niệm, cúng thí âm linh cô hồn, siêu độ vong nhân.

Tháng tư đen năm 1975, quân cộng sản miền Bắc cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam. Khoảng một năm sau, công trình đào thủy lợi nam sông Hương của chính quyền cộng sản đã xóa sổ nghĩa trang này, địa danh Ba Đồn đã chìm vào quên lãng. Không còn cảnh hằng năm các đoàn thể Phật tử đến nơi đây thắp hương tưởng niệm và lập đàn chay siêu độ hồn oan, ngõ hầu an ủi phần nào các vong linh bất hạnh, làm ấm lòng kẻ quá vãng chốn tuyền đài. Giờ đây, nghĩa trang Ba Đồn, nơi an táng những nạn nhân bị Việt cộng thảm sát vào đầu xuân Mậu Thân không còn nữa. Tập đoàn cộng sản Hà Nội đã cố tình xóa đi vết tích của cuộc thảm sát tàn khốc này, bởi nơi đây như là một chứng tích lịch sử về tội ác chiến tranh do chế độ cộng sản gây nên.

Năm 1972, khi bước chân vào năm thứ nhất trường đại học Văn khoa Huế, tôi mới biết được rằng, có ba vị giáo sư bác sĩ người Đức giảng dạy tại trường đại học Y khoa Huế cùng phu nhân của một trong ba vị ấy, họ đã bị Việt cộng thủ tiêu năm Mậu Thân 1968. Sau này, người ta tìm thấy thi thể của bốn vị này bị Việt cộng bắn chết và chôn xác gần chùa Tường Vân. Toàn thể sinh viên thuộc Viện Đại học Huế và Sài Gòn đau đớn ngậm ngùi, thương tiếc cho các vị đã cống hiến cả cuộc đời mình cho sự nghiệp y học, cứu người giúp đời.

Thời gian thấm thoát, đã tròn nửa thế kỷ trôi qua, năm mươi năm oan khuất dậy trời, chiến cuộc và vụ thảm sát Tết Mậu Thân hãy còn làm cho người dân xứ Huế không khỏi bàng hoàng mà cứ ngỡ như mới xảy ra hôm nào! Cứ mỗi độ xuân về, người dân xứ Huế không ai là không chạnh lòng buốt dạ, niềm đau nỗi nhớ mãi khôn nguôi!

Kính thưa liệt quý vị,

Hôm nay, trong không khí trang nghiêm thắm đượm tình dân tộc, nghĩa đồng bào, Liên hội người Việt tỵ nạn cộng sản tại Cộng hòa Liên bang Đức long trọng tổ chức Lễ tưởng niệm 50 năm thảm sát Mậu Thân tại Huế. Kính xin quý vị cùng chúng tôi thành kính đốt lên ngọn nến và thắp nén hương lòng, kính tiếc thương bao oan hồn đã bị vùi thây và ngã gục bởi chế độ cộng sản bạo tàn. Trải dài từ thời kỳ cải cách ruộng đất, phong trào nhân văn giai phẩm tại miền Bắc Việt Nam từ năm 1945, mãi cho đến hôm nay, có biết bao nạn nhân bất hạnh bị chết một cách thảm thương dưới chế độ cộng sản phi nhân. Thành kính tri ân bao anh hùng tử sĩ, vị quốc vong thân đã anh dũng hy sinh vì độc lập tự do và toàn vẹn lãnh thổ Việt Nam Cộng Hòa. Vô cùng tiếc thương bao

huong hồn kém may mắn đã bỏ mình giữa lòng biển Đông mênh mông sóng gió trên đường lánh nạn cộng sản, liệu mình ra đi để tìm bến bờ tự do.

Chúng ta đồng chấp tay cầu nguyện, thành tâm tưởng niệm công ơn và lòng vị tha vô bờ bến của bốn vị giáo sư bác sĩ người Đức đã bỏ mình một cách oan nghiệt bởi gót giày cộng sản xâm chiếm miền Nam Việt Nam. Thành kính chia buồn cùng nhân dân và chính phủ Cộng hòa Liên bang Đức về nỗi mất mát lớn lao này. Chúng tôi cũng xin chân thành chia buồn cùng thân nhân của giáo sư bác sĩ Horst-Günther Krainick là nạn nhân của cuộc thảm sát hiện có mặt tại hội trường hôm nay. Vô cùng thương tiếc các hương hồn bất hạnh, nạn nhân của chế độ cộng sản tại các quốc gia trên thế giới đã mãi mãi ra đi!!...

Nhân lễ tưởng niệm hôm nay, hết thảy chúng ta, những cộng đồng người Việt tự do lánh nạn cộng sản khắp năm châu, thành kính biết ơn và ngưỡng mộ những tù nhân chính trị, tôn giáo, tù nhân lương tâm, những người đã và đang chịu muôn vàn thống khổ trong lao ngục bởi chế độ cộng sản độc tài toàn trị.

Chúng tôi kêu gọi nhà cầm quyền cộng sản Hà Nội hãy tôn trọng quyền sống, quyền làm người của nhân dân Việt Nam và hãy chấm dứt mọi hành vi đàn áp, bức hại dân lành. Hãy trả tự do vô điều kiện cho những nhà đấu tranh đòi hỏi tự do, dân chủ, nhân quyền và những nhà bất đồng chính kiến trong nước đang bị giam cầm hoặc bị quản thúc tại gia bởi những bản án vô cùng phi lý, bất công.

Bao nhiêu năm sống trong cảnh hà khắc dưới chế độ cộng sản, ngàn ấy năm người dân Việt phải gánh chịu [bao nỗi tang thương](#), đọa đày khôn khổ! Không còn phương cách nào khác là toàn dân Việt Nam ở trong và ngoài nước, hãy cùng siết chặt tay nhau, chung lưng đấu cật, đoàn kết một lòng, sớm đập đổ chế độ cộng sản độc tài, ngõ hầu mau cứu lấy dân tộc Việt Nam trước thảm họa mất nước về tay Tàu cộng, cùng mang đến cho hơn chín mươi triệu đồng bào trong nước sớm được hít thở bầu không khí dân chủ tự do.

Kính thưa liệt quý vị,

Mặc dầu Đức Đạt Lai Lạt Ma đã nhận định: “*Cộng sản sinh ra từ đói nghèo và ngu dốt, lớn lên bằng dối trá và bạo lực và sẽ chết đi trong sự khinh bỉ và nguyện rửa của nhân loại*”. Thế

nhưng, những người Việt quốc gia chúng ta, xin mong tất cả hãy hoan hỷ trải rộng tấm lòng vị tha và khoan thứ bao dung, thể hiện truyền thống nghìn đời của con Hồng cháu Lạc. Chúng ta thành kính ước nguyện, ngửa lên trông cầu hồn thiêng sông núi, anh linh Tổ quốc Việt Nam, liệt vị tiên bối hiển hách, anh hùng tử sĩ vị quốc vong thân, thành tâm khẩn nguyện các ngài dĩ lòng thương xót cả trăm họ muôn dân Lạc Việt. Nguyện xin các ngài hãy chuyển hóa những người cộng sản tối tăm mê muội đang lâm đường lạc lối, chân họ đã lún sâu vào vũng lầy tội ác mà không thể thoát ra. Chúng đã bán nước cầu vinh, chịu làm tôi mọi cho giặc Tàu phương Bắc mà đành đoạn quay lưng chống lại chính đồng bào dân tộc của mình, ngõ hầu cho họ sớm hồi tâm hướng thiện, bỏ ác làm lành, cải tà quy chính, bởi lẽ quay đầu là bờ bến, đường mê nẻo giác chỉ cách nhau một tâm niệm hồi đầu.

Trân trọng cảm ơn và chân thành kính chúc liệt quý vị cùng thân quyến vạn sự an lành, vô lượng an khương.

Thụy Điện, đầu xuân Mậu Tuất (2018)

Trí Lực

Chuyển đến: Tiểu Mai

Ngày 20/3/2018

www.vietnamvanhien.org

